

# Jonas, detta är till dig

**För att du fick mig att upptäcka mitt himmelrike. I en allt kallare värld. I bräckligheten kan vi mötas.**

Text: Malin Asplund | [Prenumerera](#) | Krönika i [SocialPolitik nr 4 2013](#)

Jag lade märke till dig direkt när jag såg dig sitta utanför klädkedjans upplysta skyltfönster. Med din väska bredvid dig satt du lutad över en tidning och läste. Benen i kors, inga snören i dina skor. Den rostfria skålen stod en halv meter framför dig och några mynt blänkte i botten av den. Du läste och väntade.

**Mitt i ett av mina steg förbi dig** sa du varmt "får jag be dig om ett leende". Jag log spontant i ansikte och hjärta och stannade, satte mig på huk och såg dig i ögonen. De var isande blå och fårorna i ditt ansikte visade ditt livs alla skratt och sorger i ett virrvarr. "Jag ska se om jag har några kontanter också" sa jag lite tafatt och började rota i min väska. Jag hittade sju kronor som klirrande landade i din rostfria skål medan du vek ihop tidningen du läst klart.

**I samma ögonblick brände skammen** över att tillhöra de i ett samhälle som har sju kronor att avvara. Resten fanns på mitt bankkort och det absurda i tillvaron krockade just där. "Hur hamnade du här" frågade jag och du började förklara hur det kan vara när man kommer från en kommun till en annan. "Ja men livet menar jag, hur hamnade du här i livet". Du log dröjande innan du sa, "Ja du vet, det är tufft, men jag har det bra". Sen berättade du om ditt liv, de sju åren i Spanien, brodern du begravt. Jag berättade om mitt liv, det kroniskt sjuka barnet jag vårdar på sitt nionde år, min systems fyraåring jag varit med och begravt. Tårar och skratt.

**Jag slängde bistert ur mig** att det inte kan gå mer än åt helvete och att det är någon sorts trygghet i det också. Då spände du dina blå ögon i mina gröna och sa "Tänk aldrig så, du får aldrig tänka så för då dör du i själen innan den riktiga döden kommer, du måste se att du är i ditt himmelrike". "Jag är i mitt" sa du och log stort igen medan du slängde ut med armarna i en gest mot gågatans kalla stengolv. "Du är dina barns stjärna" sa du när vi kramat om varandra och du flyktigt kysst min kind.

**Värmen, respekten i dina ögon,** sanningarna om att livet är här och nu. Vi kände dem alla, där och då, du och jag. Detta är min hyllning till mänskligheten i en allt kallare värld. Detta är min hyllning till dig Jonas.

i bräcklighet kan vi mötas

i det förgängliga

finns

det beständiga

för

vad är det som

får harkranken

att flyga mot ljuset

om inte

de sköraste

vingar

Må du leva med den försiktighet du sa att du lovade. Så ska jag hålla mitt löfte till dig om detsamma.

*Malin Asplund*

malinasplund[at]live.se